

Het Boek Daniël - Nummer Honderdachtennegentig

Goddelijke bijeenkomsten en profetische afstemmingen: de rol van de 144.000 in het eschatologische kader van Daniël 11:40

Jeff Pippenger
2024-05-01

Wij plaatsen de lijn van het pausdom, de lijn van het afvallige republicanisme, de lijn van het afvallige protestantisme en de lijn van de honderdvierenveertigduizend in de verborgen geschiedenis van vers veertig van Daniël hoofdstuk elf. Wij behandelen momenteel dat Christus Zijn volk tweemaal vergadert, en alle illustraties van het voor de tweede maal vergaderen van Zijn volk stellen het laatste verzegelingsproces van de honderdvierenveertigduizend voor.

Wanneer het goddelijke symbool in een hervormingslijn neerdaalt, vergadert de Heer vervolgens een uitverkoren volk, dat daarna wordt beproefd. Aan het einde van het beproevingsproces vindt er een verstrooiing plaats, gevolgd door Zijn tweede vergadering van dat uitverkoren volk, hoewel velen worden achtergelaten omdat zij het beproevingsproces niet hebben doorstaan. Christus begon Zijn discipelen te vergaderen bij Zijn doop, en aan het kruis werden de discipelen verstrooid. Na Zijn opstanding vergaderde Hij Zijn discipelen een tweede maal, voorafgaand aan Pinksteren. Deze lijn wees uit dat er een tweede vergadering tot stand wordt gebracht onder de honderd-vierenveertigduizend vlak vóór de zondagswet, die door Pinksteren wordt getypeerd. Het kruis duidt op een teleurstelling, gevolgd door een tweede vergadering.

De tweede samenkomst na het kruis begon toen Christus neerdaalde nadat Hij na Zijn opstanding Zijn Vader had ontmoet. Wanneer het goddelijke symbool neerdaalt, moet Gods volk de boodschap eten, en nadat Christus was neergedaald, at Hij met de discipelen.

En het geschiedde, toen Hij met hen aanzat, dat Hij het brood nam, het zegende, het brak en het hun gaf. En hun ogen werden geopend, en zij herkenden Hem; en Hij verdween uit hun gezicht. Lukas 24:30, 31.

Bij de tweede samenkomst na het kruis “blies” Christus de Heilige Geest op Zijn discipelen.

“De handeling van Christus, toen Hij op zijn discipelen blies met de Heilige Geest en hun zijn vrede meedeelde, was als enkele druppels vóór de overvloedige regenbui die op de dag van Pinksteren gegeven zou worden.” Spirit of Prophecy, deel 3, 243.

In de tweede samenkomst na de teleurstelling van 19 april 1844 trok Christus Zijn hand terug van de vergissing van 1843.

“Die getrouwen, teleurgestelden, die niet konden begrijpen waarom hun Heer niet kwam, werden niet in duisternis gelaten. Opnieuw werden zij naar hun Bijbels geleid om de profetische perioden te onderzoeken. De hand des Heren werd van de cijfers weggenomen, en

de vergissing werd verklaard. Zij zagen dat de profetische perioden tot 1844 reikten, en dat hetzelfde bewijs dat zij hadden aangevoerd om aan te tonen dat de profetische perioden in 1843 eindigden, bewees dat zij in 1844 zouden eindigen.” Early Writings, 237.

Bij de teleurstelling daalde de tweede engel neer met een „geschrift in zijn hand.”

„Een andere machtige engel kreeg opdracht neer te dalen naar de aarde. Jezus legde een geschrift in zijn hand, en toen hij op de aarde kwam, riep hij: ‘Babylon is gevallen, is gevallen.’” Early Writings, 247.

Het beproevingsproces dat begon met de komst van de tweede engel, werd afgesloten op de kampbijeenkomst te Exeter toen de Heilige Geest werd uitgestort en de boodschap als een vloedgolf voortging. Dat beproevingsproces werd na het kruis duidelijk aangeduid toen de tijdsperiode tot aan de uitstorting van de Heilige Geest met Pinksteren werd voorafgegaan door een periode van vijftig dagen, die op haar beurt bestond uit een periode van veertig dagen, gevolgd door een periode van tien dagen die op Pinksteren eindigde.

“Gods volk behoort voortdurend in het gebed tot Hem op te stijgen. Nadat de eerste discipelen tien dagen in smeking hadden doorgebracht, nadat alle verschillen terzijde waren gesteld, en zij zich hadden verenigd in diep zelfonderzoek des harten, en in belijdenis en het wegdoen van zonden, en in het naar elkaar toegroeien in heilige gemeenschap, toen kwam de Heilige Geest op hen, en werd de belofte van Christus vervuld. Er was een wonderbare uitstorting van de Heilige Geest. Plotseling kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige, voortgedreven wind, en het vervulde het gehele huis waar zij zaten. ‘En op diezelfde dag werden er ongeveer drieduizend zielen aan hen toegevoegd.’” Review and Herald, 11 maart 1909.

Gedurende de veertig dagen was Christus aanwezig om de discipelen te onderwijzen, en daarna voer Hij op ten hemel. De tien dagen die daarop volgden, waren een periode van voorbereiding op de pinksterlijke uitstorting van de Heilige Geest. De veertig dagen van onderricht die op het kruis volgden, komen overeen met 19 april 1844 tot aan het begin van de campmeeting te Exeter op 12 augustus 1844. De tien dagen die aan Pinksteren voorafgingen, stelden de periode van 12 tot en met 17 augustus 1844 voor, toen de Millerieten zich verenigden rondom de boodschap van de Middernachtsroep, gebracht door Samuel Snow. Op die campmeeting werden twee klassen geopenbaard, en slechts één klasse ontving de pinksterlijke uitstorting aan het einde van de bijeenkomst. In die periode die door de veertig dagen wordt voorgesteld, ontving de ene klasse het onderricht, terwijl de andere klasse het onderricht weigerde. Toen de Middernachtsroep kwam, had de ene klasse de olie, de andere niet.

“‘Terwijl de bruidegom uitbleef, werden zij allen sluimerig en sliepen in.’ Door het uitblijven van de bruidegom wordt het verstrijken voorgesteld van de tijd waarop de Heer werd verwacht, de teleurstelling en de schijnbare vertraging. In deze tijd van onzekerheid begon de belangstelling van de oppervlakkigen en halfhartigen spoedig te wankelen en verslaptten hun inspanningen; maar zij wier geloof gegrond was op een persoonlijke kennis van de Bijbel, hadden een rots onder hun voeten die door de golven van teleurstelling niet kon worden weggespoeld. ‘Zij allen sluimerden en sliepen;’ de ene groep in onbezorgdheid en prijsgeving

van hun geloof, de andere groep geduldig wachtend totdat helderder licht zou worden gegeven. Toch scheen deze laatsten in de nacht van beproeving in zekere mate hun ijver en toewijding te verliezen. De halfhartigen en oppervlakkigen konden niet langer steunen op het geloof van hun broeders. Ieder moet voor zichzelf staan of vallen.” The Great Controversy, 395.

Gedurende de tien dagen die aan Pinksteren voorafgingen, en de periode van de kampbijeenkoms t te Exeter, verzamelde Christus Zijn volk een tweede maal, vooruitlopend op het uitdragen van Zijn boodschap door dat volk aan de wereld. Toen de derde engel neerdaalde op 22 oktober 1844, werd de kleine kudde opnieuw teleurgesteld en verstrooid, maar op 22 oktober 1844 begon een periode van onderwijzing, toen Christus Zijn volk in het Allerheiligste leidde. In 1849 strekte de Heere voor de tweede maal Zijn hand uit om opnieuw te vergaderen degenen die Hij uit de teleurstellingen van 19 april en 22 oktober 1844 had vergaderd.

In 1844 betrof de onderwijzing de boodschap die de derde engel in zijn hand had toen hij neerdaalde, maar in de „periode van twijfel en onzekerheid” die volgde op de grote teleurstelling, raakten velen de weg kwijt. Tegen 1849 werd het werk van het vergaderen van de kleine verstrooide kudde aangevangen, maar hetgeen door die geschiedenis werd uitgebeeld, was de nederlaag van 1863 en het eerste Kades voor het moderne Israël. De toekomstige overwinning van de honderd vierenveertigduizend en hun werk bij het tweede Kades werd vertraagd.

Toen de Heere op 11 september 2001 neerdaalde, verzamelde Hij Zijn volk van de laatste dagen, gaf hun Zijn geestelijk voedsel om te eten, blies Zijn Geest op die mensen toen Hij begon de late regen te sprengen, en stelde Hij tevens een beproevingsproces in dat leidde tot 18 juli 2020, toen Zijn volk van de laatste dagen teleurgesteld werd en verstrooid raakte. Gedurende drieënhalve dag lagen zij dood op de straat. Zowel de drieënhalve dag als de periode van veertig dagen in de tijd van Christus stellen een woestijn voor. Dit wordt ook voorgesteld door de periode van 19 april 1844 tot 12 augustus 1844, en eveneens door de periode van 22 oktober 1844 tot 1849.

Van juli 2023 tot aan de zondagswet, die de tien dagen zijn die aan Pinksteren voorafgingen, stemmen de kampbijeenkoms t te Exeter van 12 augustus tot 17 augustus en de periode van 1849 tot 1863 alle met elkaar overeen. Zij vertegenwoordigen de periode van de tweede vergadering van Gods volk in de laatste dagen. De periode van de teleurstelling tot de uitstorting van de Heilige Geest is verdeeld in twee onderscheiden perioden.

Binnen de verborgen geschiedenis van vers veertig van Daniël hoofdstuk elf worden de lijn van het afvallige protestantisme (de naamkerk), de lijn van het Laodiceïsche Zevende-dags Adventisme (naamadventisme), de lijn van het katholicisme en de lijn van het ware protestantisme alle vertegenwoordigd. Deze vier lijnen beelden het ware protestantisme uit in strijd met een drievoudige verbintenis van de draak (Judas), het beest (het katholicisme) en de valse profeet (het afvallige protestantisme).

Binnen precies dezelfde verborgen geschiedenis wordt ook de lijn van het afvallige republicanisme geïllustreerd. Binnen die lijn wordt een strijd tussen de Democratische Partij (de draak) en de Republikeinse Partij (het beeld van het beest) voorgesteld. De Republikeinse Partij zal het voortouw nemen bij het vormen van het beeld voor het beest, en door dit te doen openbaart zij de

profetische kenmerken van het beest (het pausdom). In Gods Woord wordt aan het pausdom, dat de koning van het noorden en tevens het beest is, Egypte (de draak) gegeven als betaling voor bewezen diensten, omdat het door God is gebruikt als een werktuig van oordeel.

Mensenkind, Nebukadrezar, de koning van Babel, heeft zijn leger een zware dienst doen verrichten tegen Tyrus: elk hoofd werd kaal gemaakt en elke schouder werd open geschaafd; toch had hij geen loon, noch zijn leger, van Tyrus voor de dienst die hij ertegen verricht had. Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal het land Egypte geven aan Nebukadrezar, de koning van Babel; en hij zal zijn menigte wegnemen, en zijn buit nemen, en zijn roof nemen; en het zal het loon voor zijn leger zijn. Ik heb hem het land Egypte gegeven voor zijn arbeid waarmee hij daartegen gediend heeft, omdat zij voor Mij gewerkt hebben, spreekt de Heere HEERE. Te dien dage zal Ik de hoorn van het huis Israëls doen uitspruiten, en Ik zal u de opening van de mond geven in hun midden; en zij zullen weten dat Ik de HEERE ben. Ezechiël 29:18–21.

Nebukadnezar, die in de passage de koning van het noorden is, ontvangt het land Egypte als zijn loon, en typeert aldus dat in de laatste dagen het pausdom Egypte gegeven wordt, dat de draak is, dat de tien koningen zijn, de Verenigde Naties, die overeenkomen hun zevende koninkrijk voor een korte tijd aan het beest te geven.

En de tien horens die gij op het beest gezien hebt, dezen zullen de hoer haten en haar woest en naakt maken, en haar vlees eten en haar met vuur verbranden. Want God heeft in hun harten gegeven zijn wil te volbrengen, en eensgezind te zijn, en hun koninkrijk aan het beest te geven, totdat de woorden Gods vervuld zullen zijn. Openbaring 17:16, 17.

Deze profetische betaling wordt ook weergegeven in Daniël hoofdstuk elf, vers tweeënveertig.

Ook zal hij zijn hand uitstrekken tegen de landen; en het land Egypte zal niet ontkomen. Daniël 11:42.

Het pausdom zegeviert over de macht van de draak in de tijd van de late regen, want deze vergelding wordt voltrokken „op” de „dag” waarop God „de hoorn van het huis van Israël doet uitspruiten”. Het is de regen die het Israël van God doet uitspruiten, en die dag begon op 11 september 2001, de dag van de oostenwind.

Die uit Jakob zullen voortkomen, zal Hij doen wortelen; Israël zal bloeien en uitspruiten, en het oppervlak der wereld met vrucht vervullen. Heeft Hij hem geslagen, zoals Hij degenen sloeg die hem sloegen? Of is hij gedood overeenkomstig de slachting van hen die door hem gedood zijn? Met mate, wanneer het uitspruit, zult Gij met hem twisten; Hij doet zijn harde wind bedaren ten dage van de oostenwind. Daarom zal hierdoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden; en dit is al de vrucht: het wegnemen van zijn zonde; wanneer hij al de stenen van het altaar maakt als kalkstenen die in stukken geslagen zijn, zullen de gewijde palen en de beelden niet overeind blijven. Jesaja 27:6–9.

Egypte wordt aan het pauselijke beest overgegeven wanneer de late regen wordt uitgestort. De late regen begon te sprenkelen toen de oostenwind, die de islam van de derde wee voorstelt, op 11 september 2001 werd „tegengehouden” of beteugeld. Toen begon de regen afgemeten te worden,

(gesprenkeld) over Israël, toen zij begonnen uit te botten. Bij de zondagswet, wanneer de derde wee opnieuw komt, wordt de late regen zonder mate uitgestort. Tussen 11 september 2001 en de spoedig komende zondagswet wordt „de ongerechtigheid van Jakob” gezuiverd, en het Hebreeuwse woord „gezuiverd” betekent „verzoend”. Bij de zondagswet wordt het pauselijke beest Egypte (de draak) gegeven, wanneer die tien koningen hoererij bedrijven met het pausdom door een wereldwijd beeld van het beest op te richten.

Vóór de zondagswet, gedurende de verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend, vormt de afvallige Republikeinse hoorn samen met de afvallige protestantse hoorn een beeld voor het beest, en in die profetische lijn behaalt de Republikeinse partij de overhand op de Democratische partij, want de Democratische partij is een drakenmacht en de Republikeinse partij is de macht die het beeld van het pausdom vormt.

Binnen de profetische geschiedenis van het beest uit de aarde wordt het einde van de Democratische Partij en het einde van de Republikeinse Partij aangeduid. Deze twee partijen vormen de hoorn van het republicanisme, maar zij duiden op een innerlijke strijd die door de gehele geschiedenis van het beest uit de aarde heen loopt. Die hoorn (Republikeins) bevat een innerlijk microkosmos van de twee horens van het beest uit de aarde.

In het getuigenis van het koninkrijk van de Meden en Perzen was het de laatste hoorn die hoger oprees, en de Democratische Partij begon als eerste in de Amerikaanse geschiedenis, maar aan het einde rijst de Republikeinse Partij hoger op en behaalt zij de overhand over de Democraten. In de geschiedenis van de late regen, die begon op 11 september 2001, rezen de globalistische, door de draak geïnspireerde Democraten op uit de bodemloze put van Openbaring hoofdstuk elf en doodden de Republikeinen door de verkiezingen van 2020 te stelen. Hun oorlog tegen Trump (en de Republikeinen) begon toen hij in 2015 zijn kandidatuur aankondigde, en werd vanaf dat moment alleen maar heviger.

Toen de Democraten in 2020 de verkiezingen stalen, stelden zij vervolgens de Pelosi-processen in; maar toen Trump in 2022 zijn derde campagne aankondigde, kwam vrees over de Democraten, en hun woede nam slechts toe, en daarop keerden zij zich met grote gramschap tegen Trump en zijn aanhangers, want zij wisten dat hun tijd kort was. Zij vierden zijn dood, maar toen hij opstond, viel grote vrees op hen.

En wanneer zij hun getuigenis voleindigd zullen hebben, zal het beest dat opkomt uit de afgrond oorlog tegen hen voeren, en het zal hen overwinnen en hen doden. En hun dode lichamen zullen liggen op de straat van de grote stad, die geestelijk genoemd wordt Sodom en Egypte, waar ook onze Heere gekruisigd is. En mensen uit de volken en geslachten en talen en naties zullen hun dode lichamen zien, drie dagen en een halve, en zij zullen niet toelaten dat hun dode lichamen in graven gelegd worden. En zij die op de aarde wonen, zullen zich over hen verheugen en vrolijk zijn, en zij zullen elkaar geschenken zenden; omdat deze twee profeten hen die op de aarde woonden, gekweld hadden. En na drie dagen en een halve kwam de Geest des levens uit God in hen, en zij gingen op hun voeten staan; en grote vrees viel op hen die hen zagen. Openbaring 11:7–11.

De periode die het einde van de Democratische partij markeert, loopt van de inauguratie van Biden in 2021 tot de inauguratie van Trump in 2025. De periode begon met de Pelosi-processen, die louter ongrondwettelijk en geheel politiek van aard waren. Die geschiedenis, die de dood vertegenwoordigt van de zesde president sinds de tijd van het einde in 1989 tot aan de achtste president, die uit de zeven is, begon met politieke processen (de Pelosi-processen), en zij eindigt met de dood van de Democratische partij en een tweede reeks Pelosi-processen, waarbij de politieke doelwitten zijn omgekeerd.

De illustratie van die geschiedenis bevindt zich in het elfde hoofdstuk van Openbaring, dat zijn eerste vervulling vond in de Franse Revolutie. De Franse Revolutie is het klassieke historische voorbeeld van het guillotine-type van politieke oorlogvoering, dat aanduidt hoe de ene regerende partij de andere doodt en vervolgens zelf door diezelfde regerende macht wordt omvergeworpen en vervolgd.

De periode vanaf de inauguratie van Biden en de Pelosi-processen tot aan de tweede inauguratie van Trump en de omkering van de Pelosi-processen markeert het einde van de Democratische Partij, en zij markeert het moment waarop Trump de uitvoering herhaalt van een reeks presidentiële besluiten die voorafgeschaduwd werden door de Alien and Sedition Acts. De uitvoering van die presidentiële besluiten zal de tweede Pelosi-processen doen aanvangen en het begin markeren van de periode waarin het beeld van het beest met volle ernst wordt opgericht. Die periode eindigt bij de handhaving van de zondagswet; de periode begint dus met presidentiële besluiten die parallel lopen met de Alien and Sedition Acts, en eindigt met de zondagswet. Daar eindigt de Republikeinse Partij.

Beide perioden die de afsluiting van eerst de Democratische partij en vervolgens de Republikeinse partij voorstellen, zijn profetisch met elkaar verbonden en worden voorgesteld door de periode van tweeëntwintig jaar van 1776 tot 1798. Die periode kent drie wegmarkeringen: de Onafhankelijkheidsverklaring in 1776, dertien jaar later de Grondwet, gevolgd door de Alien and Sedition Acts van 1798. Deze drie wegmarkeringen vinden hun vervulling in de lijn van de Democratische en de Republikeinse partij, hoewel de toepassing van de tweede en derde wegmarkering zich in elke lijn op een ander punt bevindt.

Wij zullen deze wegmarkeringen en hun vervullingen in het volgende artikel uiteenzetten.

„Er zijn slechts twee partijen; satan werkt met zijn verdorven, misleidende macht, en door krachtige dwalingen vangt hij allen die niet in de waarheid blijven, die hun oor van de waarheid hebben afgewend en zich tot fabels hebben gekeerd. Satan zelf is niet in de waarheid gebleven; hij is het geheimenis der ongerechtigheid. Door zijn sluwheid geeft hij aan zijn zielverdervende dwalingen de schijn van waarheid. Hierin ligt hun macht om te verleiden. Het is omdat zij een vervalsing van de waarheid zijn, dat het spiritisme, de theosofie en soortgelijke misleidingen zulk een macht over de geesten der mensen verkrijgen. Hierin openbaart zich het meesterlijke werken van satan. Hij doet alsof hij de Heiland der mensen is, de weldoener van het menselijk geslacht, en aldus lokt hij des te gemakkelijker zijn slachtoffers tot het verderf.

„In het Woord van God worden wij gewaarschuwd dat slapeloze waakzaamheid de prijs van veiligheid is. Alleen op het rechte pad van waarheid en gerechtigheid kunnen wij aan de macht van de verleider ontkomen. Maar de wereld is verstrikt. Satans bekwaamheid wordt aangewend in het beramen van ontelbare plannen en methoden om zijn doeleinden te verwezenlijken. Verstelling is bij hem tot een verfijnde kunst geworden, en hij werkt onder de gedaante van een engel des lichts. Alleen Gods oog doorziet zijn listen om de wereld te besmetten met valse en verderfelijke beginselen die op het eerste gezicht de schijn van waarachtige goedheid dragen. Hij werkt eraan de godsdienstvrijheid te beperken en in de godsdienstige wereld een vorm van slavernij in te voeren. Organisaties, instellingen, zullen, indien zij niet door de kracht van God bewaard worden, onder Satans leiding werkzaam zijn om mensen onder de heerschappij van mensen te brengen; en bedrog en arglist zullen de schijn aannemen van ijver voor de waarheid en voor de bevordering van het Koninkrijk van God. Alles wat in ons handelen niet zo open is als de dag, behoort tot de methoden van de vorst van het kwaad. Zijn methoden worden zelfs onder Zevendedagsadventisten toegepast, die beweren de voortgeschreden waarheid te bezitten.”

‘Wanneer mensen weerstand bieden aan de waarschuwingen die de Heere hun zendt, worden zij zelfs leiders in kwade praktijken; zulke mensen matigen zich aan de voorrechten van God uit te oefenen—zij vermeten zich te doen wat God Zelf niet zal doen wanneer Hij tracht de gedachten van mensen te beheersen. Zij voeren hun eigen methoden en plannen in, en door hun misvattingen omtrent God verzwakken zij het geloof van anderen in de waarheid en brengen zij valse beginselen binnen die als zuurdeeg zullen werken om onze instellingen en gemeenten te besmetten en te verderven. Alles wat de opvatting van de mens van gerechtigheid, billijkheid en onpartijdig oordeel verlaagt, elk bedenkfel of voorschrift dat Gods menselijke werktuigen onder de beheersing van menselijke geesten brengt, schaadt hun geloof in God; het scheidt de ziel van God, want het voert af van het pad van strikte oprechtheid en gerechtigheid.

“God zal geen enkel middel rechtvaardigen waardoor de mens ook maar in de geringste mate over zijn medemens zal heersen of hem zal onderdrukken. De enige hoop voor de gevallen mens is op Jezus te zien en Hem als de enige Heiland aan te nemen. Zodra de mens begint voor andere mensen een ijzeren heerschappij in te stellen, zodra hij mensen naar eigen inzicht begint in te spannen en te drijven, onteert hij God en brengt hij zijn eigen ziel en de zielen van zijn broeders in gevaar. De zondige mens kan slechts in God hoop en gerechtigheid vinden; en geen mens is langer rechtvaardig dan zolang hij geloof in God heeft en de levende verbinding met Hem onderhoudt. Een bloem van het veld moet haar wortel in de aarde hebben; zij moet lucht, dauw, regenbui en zonneschijn ontvangen. Zij zal alleen gedijen wanneer zij deze voorrechten ontvangt, en alle zijn van God. Zo is het ook met de mensen. Wij ontvangen van God datgene wat het leven van de ziel dient. Wij worden gewaarschuwd niet op de mens te vertrouwen, noch vlees tot onze arm te maken. Een vloek wordt uitgesproken over allen die dit doen.” The 1888 Materials, 1432–1434.